

Críticateatre

Galliner esvalotat

L'oncle Vània

Direcció: Oskaras Korsunovas
Intèrprets: Ivan Benet, Raquel Ferri, Anna Güell, Julio Manrique, Lluís Marco, Carme Sansa, Júlia Truyol i Kaspar Bindeman
El Canal, 8 d'octubre, fins avui.

De la preciosa oportunitat que ofereix el Temporada Alta que directors internacionals apadrinin un repartiment català sempre en surten sorpreses. Per exemple, la vulnerabilitat patètica de Julio Manrique (Vània). O la toxicitat involuntària de Raquel Ferri (Elena) i l'empenta persistent i tendra de Júlia Truyol (Sònia). Són colors que no s'havien revelat fins ara. Korsunovas basteix els quadres com si fossin veritables postals i queden ben marcades les mirades que un personatge fa a un altre. Reveladores. Són de les posades en escena que es poden seguir sense mirar el que parla si no els que l'escolten. Segurament perquè la trama és la de sempre i la dramàtúrgia només s'esvalota posant telèfons mòbils en comptes de criats que avisen el doctor o una guitarra elèctrica que *rifteja* entre l'en-

Júlia Truyol i Raquel Ferri es reivindiquen complexes en aquest muntatge ■ MANEL LLADÓ

sopiment i la devastació absoluta de l'harmonia del piano. Txèkhov sentència la hisenda com si hagués quedat trinxada per les emocions. Korsunovas la trenca amb unes sortides excèntriques (com ara la coreografia del galliner o la recerca de la pintada pel pati de butaques). Són *boutades* estranyes que contrasten amb una inter-

pretació profunda, afinada, que revela nous reflexos (en la complexitat dels personatges desorientats i en els miralls que s'exposen a una escena on contrasta el metacrilat d'algunes cadires amb el samobar). La posada en escena mostra uns personatges ridículament patètics, quasi bavejant per Elena (tant Manrique com Ivan Benet

en el paper d'Àstrov). Les caricatures recorden *L'hort dels cirerers* que Manrique va dirigir al Romea el 2010.

L'escena ensenya com els actors van canviant de rols a mesura que creixen en edat i maduresa. Manrique va començar fent personatges que sabien aprofitar les oportunitats per sumar-se a la festa i ara ha desembocat a una invisibi-

litat humana, incapaç de fer-se valer ridículament enamorat.

Lluís Marco és un perfecte egocèntric Serebrïàkov. La seva ridícula fa posar nerviosos el públic. Com ha de ser. I la seva sorpresa en l'empipada de Vània en la reunió final és molt real, d'astorat imbècil. La iaia és una sempre atenta Anna Güell i Carme Sansa fa el paper de la mare que no vol veure que el catedràtic i marit de la seva filla morta és, en realitat, una entelèquia estèril. El paper de Kaspar Bonde-man, llarg i corbat, dona un toc *clown* al quadre rural: és un paràsit que es fa la víctima i hàbil de posar-se a l'ombra d'on cauen millors pomes. De les interpretacions notables en destaquen Júlia Truyol i Raquel Ferri. Les dues companyes de la Kompanyia del Lliure fan un *tour de force* generacional.

Korsunovas ha esvalotat el galliner. Diu la iaia que les oques sempre torren, després d'esvalotar-se. El fet és que en aquest vol gallinaci es descobreixen trumfos desconeguts dels intèrprets. És una aventura que el Temporada alta farà bé de continuar proposant. Potser, però, tres hores, pot ser excessiu, tot i que la peça distreu, diverteix i, també, emociona. ■

Jordi Bordes

Crítica música

Oriol Pérez Treviño

Per al record

Philippe Jaroussky, Francesco Corti & Il Pomo d'Oro

Palau de la Música, 6 d'octubre

Encara que ara ens pugui sorprendre, en el seu moment l'òpera *Radamisto HWV 12* (1720) de G.F. Händel (1685-1759) no només va ser la seva primera òpera composta per a la Royal Academy of Music de Londres, sinó un dels èxits més importants assolits en vida pel genial compositor saxó. I com a mostra les paraules de l'historiador i musicògraf Charles Buoney: "*Radamisto* és el drama musical més sòlid, enginyós i carregat de foc que Händel mai va compondre a Anglaterra." Tot i això, *Radamisto* no ha tingut l'exhumació justa, malgrat que el 1927 ja va recuperar-se en temps moderns. Anterior produccions com ara les de Martin Haselböck o enregistraments de Nicholas McGegan o Alan Curtis no havien sabut situar prou bé, en l'imaginari dels oients, la bellesa colpidora i tan plena d'estils variats del títol händelià. Però, després de l'escoltat al Palau, podem assegurar com hi ha un abans i un després. I és la producció que està rodant, per importants auditoris europeus, el conjunt d'Il Pomo d'Oro i un estol de solistes vocals liderat pel contratenor Philippe Jaroussky, que, per cert, està anunciant el seu adeu dels escenaris com a solista. Al seu costat, veus com ara les d'Emöke Baráth, Marie-Nicole Lemieux o Anna Bonitatibus, a més d'una direcció trepidant, fantasiosa i carregada de sentit dramàtic de Francesco Corti van demostrar aquesta importància i excel·lència de *Radamisto*. Com? Amb una versió estratosfèrica de les que et deixen. Contribucions instrumentals, com per exemple la del trompetista i trompista Jean-François Madeuf emprant un instrument natural i sense els habituals petits orificis, eren el detall que assenyala que aquell era un *Radamisto* per al record.

Críticacinema

Un 'voyeurisme' interminable

Benedetta

Director: Paul Verhoeven
França / Països Baixos, 2021

En el moment de la seva ascensió a Hollywood, l'holandès Paul Verhoeven va dirigir una cèlebre pel·lícula, *Instint bàsic*, en què una presumpta assassina (Sharon Stone) té una refregada lesbica en uns lavabos amb la consciència que el policia que la investiga (Michel Douglas) la mira, de manera que la incentiva l'atracció morbosa que sent per ella. Davant *Benedetta*, sobre una monja toscana del segle XVII que declarava ser l'encarnació

de Jesús mentre mantenia una relació amorosa amb una altra monja, és possible tenir la sensació que Verhoeven continua filmant les escenes lèsbiques com si s'esdevinguessin per ser objecte d'una mirada masculina, que, a més, es pot complaure a veure com el sexe es practica amb un consolador que, tallat en una imatge de la Verge Maria, evidentment té una forma de penis.

Basat en una novel·la de Judith C. Brown, *Sor Benedetta, entre sante et lesbienne*, el film parteix dels actes del procés contra Benedetta Carlini, que, re-

Virginia Efira com a Benedetta, monja toscana del segle XVII, en el nou film de Paul Verhoeven ■ AVALON

clusa vocacionalment des dels nou anys al convent de la Mare de Déu de Pes-

cia, afirmava ser objecte de fets miraculosos i tenia visions en què tant era

maltractada per homes com posseïda per Jesús. Investigada per la jerarquia eclesiàstica en temps de la Contrareforma i també d'una pesta furibunda, va ser condemnada per la Inquisició, però el poble de Pescia va salvar-la del foc en considerar-la una santa. Una farsant? En tot cas, Paul Verhoeven la prefeix als seus inquisidors mentre que, fa la impressió, es refrega les mans amb un material d'aquesta mena. Amb Virginia Efira com a Benedetta, Verhoeven es lliura a la irreverència amb un humor maliciós i certa matuseria: subtil no ho és.

Imma Merino